

Z kapitola 17.

[1] Modlitba; Davidova. Hospodine, slyš při spravedlivou, věnuj pozornost mému bédování, dopřej sluchu mé modlitbě z bezelstných rtů. [2] Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo. [3] Zkoumal jsi mé srdce, dozíral jsi v noci, tříbil jsi mě, nic ti neuniklo, ani úmysl, jenž nepřešel mi přes rty. [4] Pokud jde o lidské činy, slovu tvých rtů věren vyvaroval jsem se stezek rozvratníka. [5] Drž mé kroky ve svých stopách, aby moje nohy neuklouzly. [6] K tobě volám a ty odpovíš mi, Bože, nakloň ke mně ucho, slyš, co říkám. [7] Ukaž divy svého milosrdenství, spasiteli těch, kdo před útočníky se k pravici tvé utíkají. [8] Ochraňuj mě jako zřítelnicí oka, skryj mě ve stínu svých křídel [9] před svévolníky, kteří zahubit mě chtějí, úhlavními nepřáteli, když mě obkličují. [10] Tukem obrostlo jim srdce, jejich ústa mluví zpupně. [11] Kruhem svírají mě při každíčkém kroku, slídí zrakem, jak mě dostat k zemi. [12] Můj nepřítel podobá se lvu, jenž lační po kořisti, je jak lvíče, které číhá vskrytu. [13] Povstaň, Hospodine, předejdi jej, sraz ho! Kéž mi dá tvůj meč vyváznout z moci svévolníka [14] a tvá ruka, Hospodine, z moci lidí, lidí věku tohoto, jejichž podílem je pouze život. Ty jim ze svých zásob plníš břicho, sytí se i synové a zbytek nechávají nemluvnatům. [15] Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem.